

השליך משמים ארץ תפארת ישראל. מאי טעמא השליך משמים ארץ.
משום דכתיב, (ישעיה ג) אלביש (דף רצ"ד ע"א) שמים קדרות, ועיינין בקדרותא,
בגוונא אוכמא אתחפו.

מרשית השנה, מאן אתר מסתפלין בירושלם אלין עיני יי', חזר ופירש,
מרשית השנה, דהוא דינא בלא אלה, ודינא אתאחד מסטרהא,
אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה, אחרית שנה ודאי
דינא אשתכח. דהא כתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה, דהיא אחרית השנה.
תא חזי, א' בלחודי אקרי ראשון, דכר. באל"ף סתים וגניז מה דלא
אתידע. פד אתחבר האי אל"ף באתר אחרא, אקרי ראשית. ואי
תימא דאתחברא. לא. אלא אתגלגא ביה, ונהיר ליה, וכדין אקרי
ראשית. ואפילו בהאי ראשית, לא אשגח בירושלם, דאלמלא הות
בהאי, אתקיימת תדירא. אבל מרשית פתיב. ולעלמא דאתי כתיב, (ישעיה
מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

חוטמא דזעיר אנפין, תקונא דפרצופא. פל פרצופא ביה אשתמודע.
חוטמא דא, לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל
סתימין. דחוטמא דעתיקא, חיים דחיים (לכלא). דהא מתרין נוקבין, נפקין
רוחין דחייין, לכלא. בהאי זעיר אנפין פתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו
וגו'.

בהאי תננא כל גווי (תרי גווי) אחידן ביה, בכל גוונא וגוונא, אחידן פמה
מאריהון דדינא קשיא. דאחידן בההוא תננא. (וגנין קד) ולא מתבסמין
פלהו, אלא בתננא דמדפחא דלתפא. ועל דא כתיב, (בראשית ח) וירח יי' את
ריח הניחח. מהו הניחח. אתבסמותא דמארי דינא, נחת רוח.

וירח יי' את ריח הניחח, את ריח הקרבן לא כתיב, אלא את ריח הניחח.
דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא, וכל דאתאחדן בהו, פלהו
מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן פחדא, דכתיב (תהלים קו) מי ימלל גבורות
יי' ישמיע כל תהלתו. והאי חוטמא, מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל
שאר אשין. פחד נוקבא תננא. והאי והאי אשתכח באשא ותננא
דמדפחא. ואתגלגיא האי עתיקא קדישא, ואשתכך פלא. היינו דאתמר
(ישעיה מח) ותהלתי אחטם לך.

חוטמא דעתיקא קדישא אריך, ומתפשט. ואקרי ארץ אפים. והאי
חוטמא, זעיר. וכד תננא שרי נפיק בבחילו, ואתעביד דינא.
ומאן מעכב להאי. חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא,
ואתערו חבריא.